

ע"פ 12059/02 - אבן גדי - בעצמו נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 18-02-12059 גלעדי נ' עירית תל-אביב-יפו

לפני כבוד השופט עמיתה מרים סוקולוב
המעורער אבן גדי - בעצמו
נגד עיריית תל-אביב-יפו על ידי עו"ד בנצקי נעמה
המשיבה

פסק דין

בפני ערעור על פסק דיןו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט מ. בן חיים) מיום 12.6.2018, לפיו הורשע המורעער בחניה/עצירה שלא כדין בגין תמרור "אין עצירה" - עבירה לפי סעיף 6(א)(2) לחוק העזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחניתו) התשמ"ד - 1983 וגזר עליו קנס בסך 400 ₪.

הרקע

נגד המורעער הוגש דוח חניה בגין העמדת/חניית רכבו במקום בו החניה אסורה על פי תמרור "אין עצירה". המורעער ביקש להישפט ביום 6.2.2018 זומן לבית משפט לדין. בית משפט קרא לmorur את כתוב האישום והמורעער טען כדלקמן: "... לא זוכר את המקרה. אני מניח שאולי עצרתי בצד לסיטים שיחת טלפון. אני תושב ותיק 30 שנה ב- עירות. אני נהוג בעיר, לא הפרעתி לאיש ולא למלהן התנועה. לא ירדתי מרכב, נשארתי ברכב, אולי כמה דקוט, לא זוכר בדיק מה."
.

המורעער אף ציהה את רכבו בתמונות **1/ת**.

על פי הודהתו הורשע המורעער בעבירה נשוא כתוב האישום ונגזר עליו קנס בסך 400 ₪.

להלן בתמצית טיעוני המורעער:

1. הכבש במקום עצירתו רחוב ומורעער לא הפריע לתנועה. הוא עצר על מנת לרשום פתק או לשיחת טלפון קצרה.

2. הנהל המקובל היה שלא נוتنם דוח חניה כאשר הנהג נמצא ברכב. לעיתים, פקח ניגש ומורה הנהג לעזוב את המקום. במקרה זה, לא פנה פקח אל המורעער והוא קיבל את הדוח בדואר.

עמוד 1

.3. אם שינו את מדיניות האכיפה, אין זה הוגן ליתן קנסות.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחןתי הריאות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להידחות.

אין מחלוקת עובדתית אמיתית בעניינו.

המערער זיהה את רכבו בתמונות **ת/1**. מהן אני למדה כי חנה/עוצר בפינת רחוב, אף לא טרכ להיזמוד למדרכה שהיתה מסומנת באדום לבן, וחסם נתיב תנועה במקום האסור בעצרה.

כאמור, המערער זיהה את רכבו בתמונות **ת/1**. לדבריו, אין הואזכור את המקורה אולם הוא מניח שעוצר במקום אין לא ירד מהרכב. עוד לדבריו, הנהל היה שלא נותנים דוח חניה אם הנג נמצא ברכב. במקרה זה, הדוח נשלח אליו בדואר ואף פקח לא נגע אליו ולא הורה לו לנסוע מהמקום בו עצר.

כאמור, מהריאות שהובאו אין ספק כי רכבו של המערער עמד כר שיחסם נתיב תנועה והיווה הפרעה לתנועה.

כיון שלא זכר לדבריו את האירוע, נשאלת השאלה כיצד טען בביטחון כי עוצר את רכבו ולא ירד ממנו? זאת ועוד, לסיבת עצירתו במקום האסור בעצרה - אין כל חשיבות גם לא ניתן להלן על כר שכטב האישום נגדו הוגש בהסתמך על תמונות שצולמו במצלמת רחוב ולא על דוח פקח, כפי שהיא נהוג בעבר.

התמונות הן ראייה אובייקטיבית ומדוברות بعد עצמן.

בנסיבות הללו, לא מצאת כי נפלת טעות בשיקוליו או בפסק דין של בית משפט קמא.

גם לעניין הקנס, אין ממש בטעוני המערער. בנסיבות הללו, בית המשפט קמא לא החמיר עימנו יתר על המידה ואין מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

המשךת תשליך עותק פסק הדין למערער.

ניתן היום, י' אייר תשע"ח, 25 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.